

[Veistrup.]

ærede Medlem var i Besiddelse af. Thi naar man stiller en Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, som siger, at Landstinget erkender, at Valutaloven, saaledes som den hidtil har været administreret, virker som en Ekspropriation af Eksporterhvervenes udenlandske Valuta, saa er der ikke noget, som er mere urigtigt. Tværtimod, Valutaloven har bevirket, at vi har været i Stand til at opretholde de Handelstraktater, som vi har med vore Aftagere. Derfor er det ganske urimeligt, om vi skulde komme ud i det tomme Rum ved ingen Valutalov at have, noget, som ganske sikkert yderst faa af dette høje Ting maatte ønske. Man skulde næsten tro, det ærede Medlem tog fejl af Jul og Fastelavn. Jeg skal anbefale, at man stemmer imod Paastanden.

J. S. Foget: Afvisningen af mit Forslag fra Ministerens og det socialdemokratiske Partis Side overrasker mig ingenlunde.

De sidste Bemærkninger af det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Veistrup) skal jeg ganske skænke ham. Jeg plejer nemlig ikke at løbe Fastelavnsnaar, men maaske er det Coutume i det radikale Parti.

Den Motivering, man fra konservativ Side og især fra Venstres Side benytter for at afvise min Paastand paa Overgang til Dagsordenen, er ganske fejlagtig. Man siger nemlig, at man ikke saadan uden videre kan føre en Sag for Højesteret. Man maa vistnok saa have glemt, at der allerede i 1936 var en Sag, som søgtes ført frem til Højesteret, men at den daværende Justitsminister nægtede at give Tilladelse dertil. Selve dette Spørgsmaal om Grundlovsstridigheden af Afleveringspligten har været behandlet. Det har været behandlet ved to Domstole, ved en Underret og ved en Landsret, og her blev Kolding Andelslagteri, hvorom Sagen dengang drejede sig, dømt i begge Tilfælde, hvorefter man anmodede om Tilladelse til Appel til Højesteret, men denne Tilladelse blev ikke givet af Justitsministeren. Sagen har altsaa været ført igennem de to første Instanser, Underret og Landsret, men er blevet standset ved Højesteret, og nu er det, jeg ønsker, at Sagen skal føres for Højesteret, for at Højesteret kan fastsætte den Erstatning, som Eksporterhvervene har Krav paa for den Tid, der er gaaet forud.

Medens jeg saaledes kan anse Afvisningen fra Ministeren og Socialdemokratiet som nogenlunde logisk ud fra den Opfattelse,

som de nu engang har, er det fuldkommen ulogisk af Venstre og de Konservative at afvise Forslaget med en Henvisning til, at man ikke kan føre Sagen direkte for Højesteret. Den Undskyldning duer ikke, der maa en anden til, hvis man vil gaa ud af denne Debat uden at paadrage sig Smilet i Spørgsmaalet om, hvorvidt man tør tage Stilling til dette Spørgsmaal eller ikke.

Rytter: Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. S. Foget) har fremsat et Forslag om Overgang til næste Sag paa Dagsordenen. Jeg tror ikke, at der er mange Jurister, der vil kunne stemme for dette Forslag, for Forslaget er, saaledes som det er formuleret, meget langt borte fra, hvad der er dansk Ret.

For det første ser man det ejendomme- lige, at det skal være et af de to Ting, som skal afgøre, om en Fremgangsmaade har været lovlig eller ikke lovlig. Det har hidtil ifølge dansk Ret været overladt til Domstolene at afgøre et saadant Spørgsmaal. Dette kan et af Tingene ikke afgøre, Landstinget ikke fastslaa, at Valutaloven er blevet administreret forkert. Det kan have den Anskuelse, men Spørgsmaalet maa afgøres af Højesteret.

Endvidere ønsker det ærede Medlem, at vi skal henvise Sagen til Højesteret. Som det allerede er fremhævet af det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) og senere af det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Lange), kan Rigsdagen ikke henvise en Sag til Højesteret. En Sag kan ifølge vor Lovgivning kun komme for Højesteret, naar den har været for en Underinstans, og den derefter kommer for Højesteret.

Dertil siger det ærede Medlem: ja, men vi har jo en Sag, der har været for Underret og Overret, og nu vil vi gerne have den frem for Højesteret. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Den tidligere Justitsminister afviste dengang det konkrete Spørgsmaal, om den paagældende Sag kunde komme for Højesteret, og dermed er den Sag afgjort. Tiden er gaaet, og denne Sag kan ikke mere bringes for Højesteret, end ikke ifølge en Beslutning af Landstinget, thi det er ikke den lovgivende Myndighed.

Ud fra disse Anskuelser maa jeg som Jurist meget stærkt fraraade at stemme for den stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen. Den Tanke, der ligger bagved, har jeg ikke indladt mig paa. At Valutaloven er uheldig, er der vist ikke nogen, der har pointeret stærkere end Venstre.